

Schubertíada

Vilabertran

Dorothea Röschmann, soprano
Wolfram Rieger, piano

Dimecres 23 d'agost de 2023
20:30 h

ROBERT SCHUMANN (1810 — 1856)

10' Gedichte der Königin Maria Stuart,

op. 135 (1852)

Abschied von Frankreich

Nach der Geburt ihres Sohnes

An die Königin Elisabeth

Abschied von der Welt

Gebet

25' Liederkreis, op. 39 (1840)

In der Fremde

Intermezzo

Waldgespräch

Die Stille

Mondnacht

Schöne Fremde

Auf einer Burg

In der Fremde

Wehmut

Zwielicht

Im Walde

Frühlingsnacht

GUSTAV MAHLER (1860 — 1911)

22' Des Knaben Wunderhorn (selecció)

Rheinlegendchen (1893)

Das irdische Leben (1893)

Wer hat dies Liedlein erdacht (1892)

Lob des hohen Verstands (1896)

Verlorne Müh! (1892)

Wo die schönen Trompeten blasen (1898)

RICHARD WAGNER (1813 — 1883)

18' Wesendonck-Lieder (1858)

Der Engel

Stehe still!

Im Treibhaus

Schmerzen

Träume

— PAUSA —

© David Borrat

LIED THE FUTURE

“La joventut s'estima més ser estimulada que ser instruïda.”

Johann Wolfgang von Goethe

LA PLATAFORMA OBERTA AL TALENT EUROPEU DE LA SCHUBERTÍADA

Lied the Future és el programa de suport a joves talents europeus en l'àmbit de la cançó poètica i de la música de cambra. La Schubertiàda reforça així el seu vessant pedagògic, iniciat el 1994 amb el Curs Internacional de Lied i complementat des del 2018 amb l'Acadèmia de la Schubertiàda. El programa facilita el **treball continuat amb grans mestres**, **reforça els concerts-debut** en el marc de la Schubertiàda iaprofita la capacitat de projecció del festival per ajudar els joves artistes becats a introduir-se en el circuit mitjançant una **xarxa internacional de concerts**.

Vols donar suport als joves músics
del programa *Lied the Future*?

Escriu-nos a info@schubertiada.cat

“Lied the Future” és un projecte de l'Associació Franz Schubert,
en col·laboració amb la Fundació Banc Sabadell.

Associació
Franz Schubert

Sabadell
Fundació

www.schubertiada.cat/ca/lied-the-future

Tres cims del lied alemany: Schumann, Mahler i Wagner

Albert Ferrer Flamarich

Musicògraf i historiador de l'art

El programa d'avui aplega la música de tres compositors de l'àmbit germànic que van marcar l'esdevenir del lied concebent l'art i la poesia com expressió d'un intens impuls humà i no com a imitació de la natura. En aquest sentit, van perllongar i culminar el canvi de paradigma de la generació literària de l'*Sturm und Drang* (Goethe, Schiller, Herder) i d'altres personalitats intel·lectuals com Rousseau que van obrir el camí cap a la subjectivitat Romàntica.

El recital comença amb una obra tardana de **Schumann**, del 1852, any en què la seva salut ja mostrava signes d'esgotament nerviós que li havien dificultat la tasca a la temporada de concerts de Düsseldorf. De fet, va compondre molt poc i fins finals d'any no va escriure tres lieder dels *Cedichte der Königin Maria Stuart*, op. 135. Inspirats en la tràgica història de Maria Stuart i suposadament escrits per ella mateixa, remeten a *Amor i vida de dona* del 1840 malgrat les diferències: en ambdós casos hi ha el decurs vital en clau femenina, del bressol fins a la tomba: des de la seva infantesa a França fins a l'emotiva pregària abans de la seva execució que és *Cebet*, passant per la maternitat i l'empresonament.

De principis de la dècada anterior data el *Liederkreis*, op. 39 (1840) sobre poemes de Joseph von Eichendorff, considerat el millor cicle de Schumann pel seu plantejament estructural a nivell harmònic (amb el joc del cercle de cinquenes), les cites internes a la seva esposa Clara, el contrast d'atmosferes, i el seu cant a la natura i a l'amor; tot i no tenir un fil argumental. *In der Fremde* s'inicia amb un anhel de repòs del poeta que està lluny de la seva pàtria amb imitacions del piano a la corda polsada. A *Intermezzo*, en forma de cançó, s'evoca la imatge de l'estimada; mentre que a *Waldesgepräch* el poeta dialoga amb una bella dama que cavalca solitària pel bosc que s'identificarà amb la bruixa Lorelei, i hi ha reminiscències de la trompa de caça al piano. *Die Stille* és l'ànima del pensament del poeta immensament feliç mentre que a *Mondnacht* hi ha la visió d'una màgica nit de lluna. *Auf einer Burg* presenta el contrast entre la vella estàtua immòbil d'un ancià cavaller dalt del seu castell i la gatzara d'un seguici nupcial al Rin il·luminat. En el segon *In der Fremde* el poeta, desconcertat, evoca l'estimada morta fa molt de temps. A *Wehmut* parla de la seva pena, que pot dissimular, enmig de la joia que l'envolta. A *Zwielicht*, angoixat,

desconfia del seu entorn. A *Im Walde* s'empreva el bosc a com imatgeria poètica. Finalment, amb *Frühlingsnacht* arriba la primavera i la felicitat del poeta, convençut de la realitat del seu amor.

El concert prosseguirà amb una selecció dels *Des Knaben Wunderhorn* de Mahler, que, com Schumann i Wagner, va compondre alguns cicles de lieder sobre una mateixa font literària concebent-los amb coherència i desenvolupament narratiu, sovint amb la forma de lied estròfic i estròfic variat. N'hi ha basats en ritmes de *ländler* (*Rheinlegendchen*, *Wer hat dies Liedlein erdacht?* i *Verlorne Müh!*), *bouvrée* (*Lob des hohen Verstands*) i marxes disfòriques (ritme lent i tonalitat menor com a *Wo die schönen Trompeten blasen*); o que simulen una inquietud rítmica perpetua (*Das irdische Leben*) referit a un nen que es mor de fam. Són un reflex del seu propi món que Mahler plasma amb sonoritats èpiques, elegíiques, tràgiques, humorístiques i sarcàstiques, parcialment hereves de les balades de Schubert i Loewe. D'aquesta manera, i sota enunciats ingenuos, s'atansa a la profunditat d'allò humà, la vida, la mort, la natura en una experiència narrada no directament personal ni biogràfica amb què "va donar veu en l'art al sofriment dels sense veu", com va escriure Fischer-Dieskau.

Els *Fünf Gedichte für eine Frauenstimme* o *Wesendonck-Lieder* sobre textos de la poetessa i escriptora consumada, Mathilde Wesendonck, van ser compostos per **Wagner** entre desembre de 1857 i la primavera de 1858. Pertanyen a un període molt productiu en la seva carrera i van fructificar gràcies a l'amor platònic que sentia per ella, a qui considerava una mena d'ànima bessona intel·lectual. Estrenats el 1862, musicalment assoleixen la unitat poètic-musical emprant solucions i reminiscències de les seves òperes, alhora que es caracteritzen per melodies suaus, sense grans salts intervàllics; gran intensitat expressiva; ambigüïtat, modulacions inesperades i retards harmònics; i per prescindir de l'habitual estructura ternària sense parallelismes entre la rima i la melodia.

A *Der Engel* s'hi copsa l'erència de *Lohengrin* i del primer acte de *La valkiria* evocant la imatgeria d'àngels i goigs divins que consolen als qui pateixen, com corrobora la darrera estrofa referida als àngels presents entre els humans i a un cel existent a la terra. *Stehe Still!* ens atansa a una fusió còsmica panteista, mentre que a *Schmerzen* s'intueix el pressentiment de la separació inevitable entre el compositor i la poetessa a través d'una exaltació hímnica al sol. *Im Treibhaus*, la darrera a ser composta, s'emparenta amb el preludi de l'acte tercer de *Tristany i Isolda* a través de la nit i el silenci, dos tòpics romàntics amb caràcter absolut; com també *Träume*, que ho fa amb la cançó de Brängane de l'acte II. Aquest darrer evoluciona amb un to introspectiu que sembla replegar-se sobre si mateix en una progressió gradual definida per Benet Casablancas com a estancament. És a dir, el discurs musical es projecta cap a una dimensió estàtica i contemplativa, en favor d'una introversió i quietud assolides gràcies a girs harmònics particulars del Romanticisme amb una voluntat més poètica que estructural. Per exemple en el debilitament de la relació dominant-tònica en favor d'enllaços de tercera. En aquest sentit, el lied juga amb diverses corbes de creixement i clímax més tensades que remeten a l'experiència del sublim.

Dorothea Röschmann, soprano

© Harald Hoffmann

Nascuda a Flensburg (Alemanya), va ser membre de la Deutsche Staatsoper de Berlín, on el 2017, després d'haver-hi cantat més de 20 papers, va ser guardonada amb el títol de Kammersängerin. És una convidada habitual del Festival de Salzburg i la Wiener Staatsoper. Ha cantat també a La Monnaie, l'Opéra Bastille, la Royal Opera House i el Teatro alla Scala. Els seus debuts recents inclouen Elisabeth (*Tannhäuser*) a la Semperoper de Dresden i Ariadne (*Ariadne auf Naxos*) al Festival Internacional d'Edimburg. És una reconeguda recitalista i els seus concerts recents inclouen el Wigmore Hall, el Concertgebouw d'Amsterdam, la Wiener Konzerthaus i sales de concerts de Madrid, Barcelona, Colònia i Brussel·les, així com els Festivals de Munic i Schwarzenberg. També ha aparegut freqüentment en concerts a Nova York, Chicago i Los Angeles.

Aquest és el segon concert de Dorothea Röschmann a la Schubertiada; hi va debutar el 2015.

Wolfram Rieger, piano

© Daniel Pasche

Va estudiar a la Hochschule für Musik a Munic amb Erik Werba i Helmut Deutsch i va assistir a diverses classes magistrals amb Elisabeth Schwarzkopf i Dietrich Fischer-Dieskau. Va començar a ensenyar a la Hochschule de Munic el 1991 quan encara era estudiant; el 1998 es va convertir en professor de la Hochschule für Musik "Hanns Eisler" de Berlín i ofereix regularment classes magistrals a Europa i el Japó. És convidat regularment a importants centres de música i festivals de tot el món, com ara les Schubertiades de Feldkirch i Vilabertran, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Wigmore Hall de Londres i la Konzerthaus i el Musikverein de Viena. Ha acompañat, entre d'altres, Brigitte Fassbaender, Barbara Bonney, Julianne Banse, Michelle Breedt, Thomas Hampson, Dietrich Fischer-Dieskau, Matthias Goerne i Thomas Quasthoff.

Aquest és el 46è concert de Wolfram Rieger a la Schubertiada; hi va debutar l'11 de setembre de 1993, en el primer concert del festival.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

 Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Organitzat per

 Associació
Franz Schubert

Palau de la Música

23/24

Abona't
a la nova
temporada

**Entrades ja
a la venda!**

bcnclassics.cat

Tel 93 342 61 75

@bcnclassics

17.10.23 **Maxim Vengerov**
20 H Schumann, Brahms, Shor i Prokófiev
PALAU DE LA MÚSICA

16.11.23 **Renaud Capuçon**
20 H **Orquestra de Cambra de Lausanne**
PALAU DE LA MÚSICA Mozart, Strauss i Beethoven

13.12.23 **Novena de Beethoven**
20 H **i Orfeón Donostiarra**
PALAU DE LA MÚSICA Orquestra ADDA Simfònica
Josep Vicent

28.01.24 **Zubin Mehta**
19:30 H **Orquestra Filharmònica de Munic**
PALAU DE LA MÚSICA Brahms 2 & 4

16.02.24 **Hilary Hahn**
20 H **Gianandrea Noseda**
PALAU DE LA MÚSICA Washington National Symphony Orchestra

07.03.24 **Novena de Dvořák:**
20 H **Simfonia del Nou Món**
PALAU DE LA MÚSICA Orquestra Filharmònica Txeca
Semion Bitxkov

29.04.24 **Ton Koopman**
20 H **Orquestra Barroca d'Amsterdam**
PALAU DE LA MÚSICA Ofrena musical de J. S. Bach

27.05.24 **Hélène Grimaud**
20 H Beethoven, Brahms i Bach
PALAU DE LA MÚSICA

IBERMÚSICA

FUNDACIÓN BBVA

Dependència de Cultura

Ajuntament de Barcelona

Portaveu de Cultura

Finançat per la Unió Europea

Ministeri d'Educació, Recerca i InVESTIGACIÓ

Palau de la Música Catalana

Catalunya

7

CatMúsica

idealista

LAVANGUARDIA

Dimecres 23 d'agost de 2023
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Dorothea Röschmann, soprano
Wolfram Rieger, piano

ROBERT SCHUMANN
(1810 — 1856)

Gisbert, Freiherr von Vincke (1813 — 1892)
Traducció d'uns textos atribuïts a Maria d'Escòcia (1542 — 1587)

**Gedichte der Königin
Maria Stuart**

Abschied von Frankreich

Ich zieh dahin!
Ade, mein fröhlich Frankenland,
Wo ich die liebste Heimat fand,
Du meiner Kindheit Pflegerin!
Ade, du Land, du schöne Zeit.
Mich trennt das Boot vom Glück so weit!
Doch trägt's die Hälfte nur von mir:
Ein Teil für immer bleibt dein,
Mein fröhlich Land, der sage dir,
Des andern eingedenk zu sein!
Ade!

**Poemes de la reina
Maria Stuart**

Comiat de França

Me'n vaig lluny, lluny!
Adéu-siau, alegre terra de Francònia,
on vaig trobar una pàtria molt estimada,
que tingué cura de la meva infància!
Adéu-siau, terra, bells temps,
el vaixell m'allunya de la felicitat!
Però només s'emporta la meitat de mi,
una part sempre serà teva,
alegre terra, t'ho asseguro,
i l'altra et recordarà!
Adéu, adéu!

Nach der Geburt ihres Sohnes

Herr Jesu Christ, den sie gekrönt mit Dornen,
Beschütze die Geburt des hier Gebor'nen.
Und sei's dein Will', lass sein Geschlecht
zugleich
Lang herrschen noch in diesem Königreich.
Und alles, was geschieht in seinem Namen,
Sei dir zu Ruhm und Preis und Ehre, Amen.

An die Königin Elisabeth

Nur ein Gedanke, der mich freut und
quält,
Hält ewig mir den Sinn gefangen,
So dass der Furcht und Hoffnung Stimmen
klangen,
Als ich die Stunden ruhelos gezählt.

Und wenn mein Herz dies Blatt zum Boten
wählt,
Und kündet, Euch zu sehen, mein Verlangen,
Dann, teurer Schwester, fasst mich neues
Bangen,
Weil ihm die Macht, es zu beweisen,
fehlt.

Ich seh' den Kahn im Hafen fast geborgen,
Vom Sturm und Kampf der Wogen festgehalten,
Des Himmels heit'res Antlitz nachtumgraut.
So bin auch ich bewegt von Furcht und
Sorgen,
Vor euch nicht, Schwester. Doch des Schicksals
Walten
Zerreisst das Segel oft, dem wir
vertraut.

Després del naixement del seu fill

Nostre Senyor Jesucrist, coronat d'espines,
protegeix el naixement del nou nat.
I si és el teu desig, fes que la seva
nissaga
regni molt de temps en aquest reialme.
I que tot el que succeeixi en el seu nom,
sigui per a la teva glòria, llaor i honra. Amén.

A la reina Isabel

Només un pensament que m'alegra i em
turmenta
tinc sempre present en la meva ment,
fent sentir les veus de l'esperança i el
temor
mentre conto les hores amb inquietud.

I quan el meu cor tria aquest full com a
missatger
per anunciar-vos el meu desig de veure-us,
car li manca la força per
dir-ho,
llavors, germana estimada, m'agafen nous
temors.

Veig la barca, ben protegida pel port,
a recer d'onades i tempestes,
quan la nit ha enfosquit l'alegre faç del cel.
També jo sóc presa de preocupacions i de
temences,
no de vós, germana, però sovint els designis
del destí
esquincen la vela d'aquell en el qual més
confiem.

Abschied von der Welt

Was nützt die mir noch zugemess'n
Zeit?
Mein Herz erstarb für irdisches
Begehrn,
Nur Leiden soll mein Schatten nicht
entbehren,
Mir blieb allein die Todesfreudigkeit.

Ihr Feinde, lasst von eurem Neid:
Mein Herz ist abgewandt der Hoheit
Ehren,
Des Schmerzes Übermass wird mich
verzehren;
Bald geht mit mir zu Grabe Hass und
Streit.

Ihr Freunde, die ihr mein gedenkt in Liebe,
Erwägt und glaubt, dass ohne Kraft und Glück
Kein gutes Werk mir zu vollenden bliebe.

So wünscht mir bess're Tage nicht zurück,
Und weil ich schwer gestrafet werd' hienieden,
Erfleht mir meinen Teil am ew'gen Frieden!

Gebet

O Gott, mein Gebieter,
Ich hoffe auf Dich!
O Jesu, Geliebter,
Nun rette Du mich!
Im harten Gefängnis,
In schlimmer Bedrängnis
Ersehne ich Dich;
In Klagen, dir klagend,
Im Staube verzagend,
Erhör', ich beschwöre,
Und rette Du mich!

Comiat del món

De què em serveix el temps que encara em
resta?
El meu cor ha mort pels afanys
terrenals,
només el sofriment acompanyarà la meva
ombra,
la mort és l'única alegria que em resta.

Vosaltres, amics, deixeu les vostres enveges:
el meu cor s'ha apartat dels honors de la
grandesa,
em consumeix l'excés de
sofriment,
i l'odi i les lluites aviat m'acompanyaran a la
tomba.

Vosaltres, amics que recordo amb amor,
penseu i creieu que sense voluntat i sort,
cap obra bona es podria considerar acabada.

No desitgeu que tornin per a mi millors dies,
i ja que haig d'ésser severament castigada,
que voli la meva ànima cap a la pau eterna!

Pregària

Oh, Déu, mon sobirà,
confio en Tu!
Oh, Jesús estimat,
salva'm!
En la dura presó,
en greu destret,
em dirigeixo a Tu;
implorant, plorosa,
desanimada en la misèria,
escolta'm, t'ho imploro,
i salva'm!

Joseph von Eichendorff (1788 — 1857)

Liederkreis

In der Fremde

Aus der Heimat hinter den Blitzen rot
Da kommen die Wolken her,
Aber Vater und Mutter sind lange tot,
Es kennt mich dort keiner mehr.

Wie bald, ach wie bald kommt die stille Zeit,
Da ruhe ich auch, und über mir
Rauscht die schöne Waldeinsamkeit,
Und keiner kennt mich mehr hier.

Intermezzo

Dein Bildnis wunderselig
Hab' ich im Herzensgrund,
Das sieht so frisch und fröhlich
Mich an zu jeder Stund'.

Mein Herz still in sich singet
Ein altes, schönes Lied,
Das in die Luft sich schwinget
Und zu dir eilig zieht.

Waldgespräch

Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Was reit'st du einsam durch den Wald?
Der Wald ist lang, du bist allein,
Du schöne Braut! Ich führ' dich heim!

„Groß ist der Männer Trug und
List,
Vor Schmerz mein Herz gebrochen ist,
Wohl irrt das Waldhorn her und hin,
O flieh! Du weißt nicht, wer ich bin.“

Cercle de cançons

A l'estrange

Venen núvols vermellos per les llampades
des de la meva pàtria,
però el pare i la mare són morts fa temps,
i allà ja no em coneix ningú.

Molt aviat, ai, vindran els temps tranquil·ls,
quan també jo reposaré, i murmurarà
sobre meu la bella solitud del bosc,
i ací no em coneixerà tampoc ningú.

Intermezzo

La teva imatge meravellosa
la porto al fons del cor;
em mira en tot moment
amb frescor i alegria.

Entona, silenciós, el meu cor
una antiga i bella cançó,
que s'eleva pels aires
i corre veloç cap a tu.

Conversa en el bosc

És ja tard i fa fred,
per què cavalques solitària pel bosc?
El bosc és gran i tu estàs sola,
oh bella núvia! T'acompanyaré fins a casa!

“Grans són les mentides i els enganys dels
homes,
el meu cor està destrossat pel dolor.
Sonen ací i allà trompes de caça,
fuig, tu no saps qui sóc!”

So reich geschmückt ist Roß und Weib,
So wunderschön der junge Leib,
Jetzt kenn' ich dich—Gott steh' mir bei!
Du bist die Hexe Loreley.

„Du kennst mich wohl—von hohem Stein
Schaut still mein Schloß tief in den Rhein.
Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Kommst nimmermehr aus diesem Wald!“

Die Stille

Es weiß und rät es doch Keiner,
Wie mir so wohl ist, so wohl!
Ach, wüßt' es nur Einer, nur Einer,
Kein Mensch es sonst wissen soll!

So still ist's nicht draußen im Schnee,
So stumm und verschwiegen sind
Die Sterne nicht in der Höh',
Als meine Gedanken sind.

Ich wünscht', ich wär' ein Vöglein
Und zöge über das Meer,
Wohl über das Meer und weiter,
Bis daß ich im Himmel wär'!

Un cavall i una dona amb tan rics ornaments,
una figura tan jove i meravellosa,
ara et reconec... Déu m'agafi confessat!
Ets la bruixa Lorelei!

“Em coneixes bé... des d'aquella alta roca
el meu castell mira silenciós cap al Rin.
És ja tard i fa fred,
mai més sortiràs d'aquest bosc!”

La calma

Ningú no pot saber ni endevinar
que feliç em sento, que feliç!
Ah, que només ho sàpiga una, només una,
i ningú més ho ha de saber!

Tan tranquilla no està a fora la neu,
ni tan callades i silencioses
les estrelles en les altures,
com ho estan els meus pensaments.

M'agradaria ser un ocellet
i volaria per sobre els mars,
ben per sobre els mars i més enllà,
fins que arribés al cel!

Mondnacht

Es war, als hätt' der Himmel,
Die Erde still geküßt,
Daß sie im Blütenschimmer
Von ihm nur träumen müßt'.

Die Luft ging durch die Felder,
Die Ähren wogten sacht,
Es rauschten leis die Wälder,
So sternklar war die Nacht.

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande,
Als flöge sie nach Haus.

Schöne Fremde

Es rauschen die Wipfel und schauern,
Als machten zu dieser Stund'
Um die halb versunkenen Mauern
Die alten Götter die Rund'.

Hier hinter den Myrtenbäumen
In heimlich dämmernder Pracht,
Was sprichst du wirr, wie in Träumen,
Zu mir, phantastische Nacht?

Es funkeln auf mich alle Sterne
Mit glühendem Liebesblick,
Es redet trunken die Ferne
Wie von künftigem großen Glück!

Auf einer Burg

Eingeschlafen auf der Lauer
Oben ist der alte Ritter;
Drüben gehen Regenschauer,
Und der Wald rauscht durch das Gitter.

Nit de lluna

Era com si el cel
hagués besat silenciós la terra,
i entre les flors illuminades,
ella somniés ara en ell.

La brisa passà pels camps,
les espigues s'ondularen suauament,
mormolaven baixet els boscos,
estrellada i clara era la nit.

I la meva ànima
desplegà les amples ales
i sobrevolà les tranquilles terres,
com si volés cap a casa.

Bella llunyania

Murmuren els ramatges i s'estremeixen
com si en aquesta hora
fessin la seva ronda els antics déus
al voltant de murs mig enderrocats.

Darrere d'aquests matolls de murtra,
en la misteriosa esplendor del capvespre,
què em dius, fantàstica nit,
confusa, talment un somni?

Brillen per a mi totes les estrelles,
amb ardorosa mirada d'amor;
exaltada, em parla la llunyania
d'una futura gran felicitat!

En un castell

Endormiscat en el seu aguait
està allà dalt el vell cavaller;
cau del cel una xarbotada
i el bosc murmura entre les reixes.

Eingewachsen Bart und Haare,
Und versteinert Brust und Krause,
Sitzt er viele hundert Jahre
Oben in der stillen Klause.

Draußen ist es still und friedlich,
Alle sind in's Tal gezogen,
Waldesvögel einsam singen
In den leeren Fensterbogen.

Eine Hochzeit fährt da unten
Auf dem Rhein im Sonnenscheine,
Musikanten spielen munter,
Und die schöne Braut, die weinet.

In der Fremde

Ich hör' die Bächlein rauschen
Im Walde her und hin,
Im Walde, in dem Rauschen
Ich weiß nicht, wo ich bin.

Die Nachtigallen schlagen
Hier in der Einsamkeit,
Als wollten sie was sagen
Von der alten, schönen Zeit.

Die Mondesschimmer fliegen,
Als säh' ich unter mir
Das Schloß im Tale liegen,
Und ist doch so weit von hier!

Als müßte in dem Garten
Voll Rosen weiß und rot,
Meine Liebste auf mich warten,
Und ist doch so lange tot.

Amb molta barba i els cabells llargs,
i petrificats el pit i la gorgera,
està assegut des de fa cents d'anys
a dalt, en la tranquilla cella.

A fora hi ha silenci i pau,
tots han marxat a la vall;
canten solitaris els ocells del bosc
en les arcades buides de les finestres.

Passa allà al fons un seguici nupcial,
pel Rin iluminat pel sol,
els músics toquen, alegres,
i la bella núvia, plora.

Lluny

Sento murmurar el rierol
pel bosc, ací i allà;
malgrat el bosc i els murmurs
no sé on sóc.

Canten els rossinyols
en aquesta solitud,
com si em volguessin recordar
els bells temps passats.

Vola la claror de la lluna
com si veiés als meus peus
el castell que s'alça en la vall,
i, tanmateix, està molt lluny d'aquí!

Com si en el jardí
ple de roses blanques i roges,
m'esperés la meva estimada,
i, tanmateix, ja fa molt de temps que és morta!

Wehmut

Ich kann wohl manchmal singen,
Als ob ich fröhlich sei,
Doch heimlich Tränen dringen,
Da wird das Herz mir frei.

Es lassen Nachtigallen,
Spielt draußen Frühlingsluft,
Der Sehnsucht Lied erschallen
Aus ihres Kerkers Gruft.

Da lauschen alle Herzen,
Und alles ist erfreut,
Doch keiner fühlt die Schmerzen,
Im Lied das tiefe Leid.

Zwielicht

Dämmrung will die Flügel spreiten,
Schaurig rühren sich die Bäume,—
Wolken ziehn wie schwere Träume—
Was will dieses Graun bedeuten?

Hast ein Reh du lieb vor andern,
Laß es nicht alleine grasen,
Jäger ziehn im Wald und blasen,
Stimmen hin und wieder wandern.

Hast du einen Freund hienieden,
Trau ihm nicht zu dieser Stunde,
Freundlich wohl mit Aug' und Munde,
Sinnt er Krieg im tück'schen Frieden.

Was heut gehet müde unter,
Hebt sich morgen neugeboren.
Manches geht in Nacht verloren—
Hüte dich, sei wach und munter!

Melangia

A vegades puc molt bé cantar
com si estigués content,
mentre em cauen furtives llàgrimes
que alliberen el meu cor.

Quan a fora juga la brisa primaveral,
deixen sentir els rossinyols
un cant de melangia
des del fons de les seves gàbies.

Llavors el senten tots els cors
i tot s'omple de joia,
però ningú sent el dolor
i la profunda pena de la cançó.

Mitja llum

El capvespre estén les seves ales,
els arbres s'agiten lígubrement,
passen els núvols com uns malsons...
Què vol dir aquesta angoixa?

Si estimes un cérvol més que als altres,
no el deixis pasturar tot sol,
arriben caçadors plegats al bosc
tocant els seus corns i després se'n van.

Si tens un amic en aquest món,
no hi confiïs en aquest moment.
Malgrat els ulls i les paraules amicals,
en la pau insidiosa pensa en la guerra.

El que avui desapareix cansat,
s'aixecarà demà renovat.
Però molt es perd en la nit...
Preserva't, i vetlla ben despert!

Im Walde

Es zog eine Hochzeit den Berg entlang.
Ich hörte die Vögel schlagen,
Da blitzten viel Reiter, das Waldhorn klang,
Das war ein lustiges Jagen!

Und eh' ich's gedacht, war alles verhallt,
Die Nacht bedecket die Runde;
Nur von den Bergen noch rauschet der Wald
Und mich schauert's im Herzensgrunde.

Frühlingsnacht

Überm Garten durch die Lüfte
Hört' ich Wandervögel zieh'n,
Das bedeutet Frühlingsdüfte,
Unten fängt's schon an zu blühn.

Jauchzen möcht' ich, möchte weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain
Und die Nachtigallen schlagen's:
Sie ist Deine, sie ist Dein!

En el bosc

Passà per la muntanya un seguici nupcial,
sentia cantar els ocells,
brillaren molts cavallers, sonà el corn de caça,
era una alegre cacera!

I abans del que em pensava, tot s'esvai,
i la nit cobrí tot el voltant.
Només murmurava el bosc en la muntanya
i em vaig esgarrifar fins al fons del meu cor.

Nit de primavera

Pels aires del jardí
sento passar els ocells migratoris,
això vol dir efluvis de primavera,
i que la terra comença a florir.

Voldria exultar de joia, voldria plorar!
Em sembla que no pot ésser veritat!
Reapareixen antigues meravelles
a la llum de la lluna!

I m'ho diuen la lluna i les estrelles,
m'ho murmuren en somnis els boscos,
m'ho canten els rossinyols:
és teva, és teva!

GUSTAV MAHLER

(1860 — 1911)

Anònim

Compilat per Clemens Brentano (1778 — 1842) i Achim von Arnim (1811 — 1831)

Des Knaben Wunderhorn

Rheinlegendchen

Bald gras ich am Neckar,
Bald gras ich am Rhein,
Bald hab ich ein Schätzchen,
Bald bin ich allein.

Was hilft mir das Grasen,
Wenn d'Sichel nicht schneidt,
Was hilft mir ein Schätzchen,
Wenn's bei mir nicht bleibt.

So soll ich denn grasen
Am Neckar, am Rhein,
So werf ich mein goldenes
Ringlein hinein.

Es fließet im Neckar
Und fließet im Rhein,
Soll schwimmen hinunter
Ins Meer tief hinein.

Und schwimmt es das Ringlein,
So frißt es ein Fisch,
Das Fischlein soll kommen
Aufs Königs sein Tisch.

Der König tät fragen,
Wems Ringlein sollt sein?
Da tät mein Schatz sagen,
Das Ringlein g'hört mein.

La cornucòpia del jovent

Petita llegenda del Rin

Aviat segaré prop del Neckar,
aviat segaré prop del Rin,
aviat tindré una estimada,
aviat em quedaré sol.

De què em servirà segar,
si la falç no talla?
De què em servirà una estimada,
si no resta amb mi?

Si haig de segar,
en el Neckar o en el Rin,
llavors hi tiraré
el meu anellet daurat.

Se l'importe el Neckar
o se l'importe el Rin,
surarà cap avall,
cap al fons del mar

I mentre l'anellet neda,
se'l menjará un peix.
I aquest peix arribarà
al plat del rei.

I el rei preguntarà:
De qui deu ser aquest anellet?
I dirà la meva estimada:
Aquest anellet és meu.

Mein Schätzlein tät springen,
Berg auf' und Berg ein,
Tät mir wiedrum bringen
Das Goldringlein fein.

Kannst grasen am Neckar,
Kannst grasen am Rhein,
Wirf du mir nur immer
Dein Ringlein hinein.

Das irdische Leben

"Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich."
"Warte nur, mein liebes Kind!
Morgen wollen wir ernten geschwind."

Und als das Korn geerntet war,
Rief das Kind noch immer dar:
"Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich."
"Warte nur, mein liebes Kind,
Morgen wollen wir dreschen geschwind."

Und als das Korn gedroschen war,
Rief das Kind noch immer dar:
"Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich."
"Warte nur, mein liebes Kind,
Morgen wollen wir backen geschwind."

Und als das Brot gebacken war,
Lag das Kind auf der Totenbahr.

La meva estimada anirà saltant
amunt i avall per les muntanyes,
per tornar-me a donar
el bell anellet daurat.

Ja pots segar prop del Neckar,
ja pots segar prop del Rin,
però no deixis de tirar-hi
el teu anellet daurat!

La vida terrenal

"Mare, ai mare, tinc gana!
Dóna'm pa, o em moriré!"
"Espera, fill estimat,
demà anirem aviat a sembrar."

I quan el blat fou sembrat,
tornà a cridar l'infant:
"Mare, ai mare, tinc gana!
Dóna'm pa, o em moriré!"
"Espera, fill estimat,
demà anirem aviat a segar."

I quan el blat fou segat,
tornà a cridar l'infant:
"Mare, ai mare, tinc gana!
Dóna'm pa, o em moriré!"
"Espera, fill estimat,
Demà courem aviat el pa!"

I quan el pa va ser cuit,
l'infant jaia mort en el seu llit.

Wer hat dies Liedlein erdacht

Dort oben in dem hohen Haus,
Da gucket ein fein's, lieb's Mädel heraus,
Es ist nicht dort daheim,
Es ist des Wirts sein Töchterlein,
Es wohnt auf grüner Heide.

Mein Herze ist wund,
Komm, Schätz'l, machs gesund.
Dein schwarzbraune Äuglein,
Die haben mich verwundt.
Dein rosiger Mund
Macht Herzen gesund.
Macht Jugend verständig,
Macht Tote lebendig,
Macht Kranke gesund.

Wer hat denn das schöne Liedlein erdacht?
Es haben's drei Gäns übers Wasser gebracht,
Zwei graue und eine weiße;
Und wer das Liedlein nicht singen kann,
Dem wollen sie es pfeifen.Ja!

Lob des hohen Verstands

Einstmals in einem tiefen Tal
Kukuk und Nachtigall
Täten ein Wett anschlagen:
Zu singen um das Meisterstück:
"Gewinn es Kunst, gewinn es Glück,
Dank soll er davon tragen."

Der Kukuk sprach: "So dirs gefällt,
Hab ich den Richter wählt."
Und tät gleich den Esel ernennen.
Denn weil er hat zwei Ohren groß,
So kann er hören desto bos,
Und was recht ist, kennen.

Qui ha compost aquesta cançoneta?

En una casa allà dalt de la muntanya,
una encisadora noia mira cap avall.
No és a casa seva!
És la filla de l'hostaler,
i viu en la verda prada!

El meu cor està ferit!
Vine, tresor, i guareix-lo!
Els teus ulls bruns i obscurs
m'han ferit!
La teva boca rosada
guareix els cors,
fa sensats els joves,
ressuscita els morts
i guareix els malalts.

Qui ha compost aquesta bella cançoneta?
L'han portada pel riu tres ànecs,
dos de grisos i un de blanc.
I el que no sàpiga cantar la cançoneta,
que la xiuli! Sí.

Elogi del bon criteri

Una vegada en una profunda vall
el cicut i el rossinyol
varen fer una juguesca
sobre la seva mestria en el cant.
"El que guanyés hauria d'agair-ho
al seu art o a la sort".

El cicut digué: "Si hi estàs d'acord,
ja he escollit el jutge."
I va anomenar l'ase,
perquè té dues orelles molt grosses
i ho podrà sentir millor
i reconèixer el que està bé.

Sie flogen vor den Richter bald.
Wie dem die Sache ward erzählt,
Schuf er, sie sollten singen.
Die Nachtigall sang lieblich aus,
Der Esel sprach: "du machst mirs kraus.
Du machst mir's kraus! Ija! Ija!
Ich kanns in Kopf nicht bringen."

Der Kukuk drauff fing an geschwind
Sein Sang durch Terz und Quart und Quint.
Und tät die Noten brechen;
Er lacht auch drein nach seiner Art,
Dem Esel gfiels, er sprach nur: "Wart!
Dein Urteil will ich sprechen.

Wohl sungen hast du Nachtigall,
Aber Kukuk singst gut Choral,
Und hältst den Takt fein innen;
Das sprech ich nach mein' hohn Verstand,
Und kost es gleich ein ganzes Land,
So laß ichs dich gewinnen.
Kukuk, Kukuk, Ija!"

Varen volar cap el jutge,
i li explicaren de què es tractava,
i ell els digué que cantessin.
Cantà el rossinyol molt dolcement
i l'ase digué: "M'ho fas difícil,
m'ho fas difícil! Ia! Ia!
no m'entra en el cap."

Llavors començà el cucut a cantar
en terceres, quartes i quintes,
i va deixar trencar les notes,
i també va riure a la seva manera;
a l'ase li agradà i digué: "Espereu,
ara donaré el meu veredicte:

Has cantat molt bé, rossinyol,
però, cucut, cantes bons corals,
i marques molt bé el compàs.
Això diu el meu bon criteri,
i encara que em costi tot un país,
a tu et proclamo guanyador.
Cucú, cucú, ia!"

Verlorne Müh'!

"Büble, wir wollen ausse gehe,
Wollen wir? Unsere Lämmer besehe,
Komm, liebs Büberle,
Komm, ich bitt."

"Närrisches Dinterle,
Ich geh dir halt nit!"

"Willst vielleicht ä Bissel nasche,
Hol dir was aus meiner Tasch;
Hol, liebs Büberle,
Hol, ich bitt."

"Närrisches Dinterle,
Ich nasch' dir halt nit."

"Gelt, ich soll mein Herz dir schenke,
Immer willst an mich gedenke;
Nimms, Liebs Büberle!
Nimms, ich bitt."

"Närrisches Dinterle,
Ich mag es halt nit!"

Esforç inútil!

"Ep, noiet, vols que sortim junts?
vols que anem a veure els nostres bens?
Vine, noiet estimat,
vine, t'ho prego!"

"Noia guillada,
deixa'm tranquil!"

"Vols potser menjar una mica?
Agafa'n del meu cistell,
agafa'n, noiet estimat,
agafa'n, t'ho prego."

"Noia guillada,
no tinc gana."

"Potser és que tens set?
Vine, t'acompanyaré a la font,
beu, noiet estimat,
beu, t'ho prego."

"Noia guillada,
no tinc gens de set."

Wo die schönen Trompeten blasen

Wer ist denn draußen und wer klopft an,
Der mich so leise, so leise wecken kann?
Das ist der Herzallerliebste dein,
Steh auf und laß mich zu dir ein!

Was soll ich hier nun länger stehn?
Ich seh die Morgenröt aufgehn,
Die Morgenröt, zwei helle Stern,
Bei meinem Schatz, da wär ich gern,
bei meiner Herzallerliebsten.

Das Mädchen stand auf und ließ ihn ein;
Sie heißt ihn auch wilkommen sein.
Willkommen, lieber Knabe mein,
So lang hast du gestanden!

Sie reicht ihm auch die schneeweisse Hand.
Von ferne sang die Nachtigall
Das Mädchen fing zu weinen an.

Ach weine nicht, du Liebste mein,
Aufs Jahr sollst du mein eigen sein.
Mein Eigen sollst du werden gewiß,
Wie's keine sonst auf Erden ist.
O Lieb auf grüner Erden.

Ich zieh in Krieg auf grüner Heid,
Die grüne Heide, die ist so weit.
Allwo dort die schönen Trompeten blasen,
Da ist mein Haus, von grünem Rasen.

On sonen les belles trompetes

Qui hi ha a fora, que ha trucat a la porta
i m'ha despertat tan dolçament?
És l'estimat del teu cor,
lleva't i deixa'm entrar!

Per què m'haig d'esperar més aquí?
Veig com arriba l'aurora rogent,
l'aurora rogent i dos brillants estels.
Què feliç seria amb l'estimada,
amb l'estimada del meu cor!

La noia s'aixecà i el féu entrar,
i li donà la benvinguda:
Benvingut, noi estimat,
has trigat molt!

I li donà la mà, blanca com la neu;
el rossinyol cantà en la llunyania,
i la noia començà a plorar.

Ah, no ploris, estimada,
abans d'un any estaràs amb mi.
Segur que seràs meva,
no n'hi ha d'altra en tota la verda terra!
Oh, estimada, en tota la verda terra!

Ara me'n vaig a la guerra, cap els verds prats,
uns prats verds que estan molt lluny.
Allà on sonen les belles trompetes,
allà serà la meva casa, d'herba verda.

RICHARD WAGNER

(1813 — 1883)

Mathilde Wesendonck (1828 — 1902)

Wesendonck-Lieder

Der Engel

In der Kindheit frühen Tagen
Hört ich oft von Engeln sagen,
Die des Himmels hehre Wonne
Tauschen mit der Erdensonne,

Daß, wo bang ein Herz in Sorgen
Schmachtet vor der Welt verborgen,
Daß, wo still es will verbluten,
Und vergehn in Tränenfluten.

Daß, wo brünstig sein Gebet
Einzig um Erlösung fleht,
Da der Engel niederschwebt,
Und es sanft gen Himmel hebt.

Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
Und auf leuchtendem Gefieder
Führt er, ferne jedem Schmerz,
Meinen Geist nun himmelwärts!

Cançons de Wesendonck

L'àngel

En els dies llunyans de la infància
sentí parlar sovint d'àngels
que canviaven les sublims delícies celestials
pel sol de la Terra,

on un cor inquiet i angoixat
llanguïa amagat del món,
i volia dessagnar-se tranquil
i perir en un mar de llàgrimes,

on la seva pregària fervent
només demanava la salvació,
i un àngel baixava i se l'emportava
dolçament al cel.

Sí, també per a mi baixà un àngel
que amb les seves ales esplendoroses
m'allunyà de qualsevol dolor,
i portà al cel el meu esperit!

Stehe still!

Sausendes, brausendes Rad der Zeit,
Messer du der Ewigkeit;
Leuchtende Sphären im weiten All,
Die ihr umringt den Weltenball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein,
Genug des Werdens, laß mich sein!

Halte an dich, zeugende Kraft,
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stillet den Drang.
Schweiget nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag:
Ende, des Wollens ew'ger Tag!
Daß in selig süßsem Vergessen
Ich mög' alle Wonne ermessen!

Wenn Auge in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet,
Und alles Hoffens Ende sich kündet,
Die Lippe verstummt in staundendem
Schweigen,
Keinen Wunsch mehr will das Innre zeugen:
Erkennt der Mensch des Ew'gen
Spur,
Und löst dein Rätsel, heil'ge Natur!

Detureu-vos!

Murmurejant i brunzidora roda del temps,
mesuradora de l'eternitat;
esferes lluminoses de l'ampli infinit,
que encerclau la bola del món,
creació eterna, detureu-vos!
prou de l'esdevenir, deixeu-me ser!

Detureu-vos, força generadora,
pensaments primitius, eternament creadors!
Conteniu l'alè, calmeu l'impuls,
calleu només durant un segon!
Pols excitat, encadena els teus batecs;
acaba, dia etern de la voluntat!
Que en un oblit dolç i sagrat
pugui apreciar totes les delícies!

Quan els ulls beuen delitosos en els ulls,
quan l'ànima en l'ànima s'enfonsa totalment;
quan un ésser es retroba en un ésser
i s'anuncia el final de tota esperança,
els llavis callen en silenci
meravellat,
i cap altre desig sorgeix del nostre interior:
llavors reconeix l'home l'emprenta de
l'Eternal,
i perds el teu enigma, santa natura!

Im Treibhaus

Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen,
Saget mir, warum ihr klagt?

Schweigend neigtet ihr die Zweige,
Malet Zeichen in die Luft,
Und der Leiden stummer Zeuge
Steiget aufwärts, süßer Duft.

Weit in sehnendem Verlangen
Breitet ihr die Arme aus
Und umschlinget wahnbefangen
Öder Leere nicht'gen Graus.

Wohl ich weiß es, arme Pflanze:
Ein Geschicke teilen wir,
Ob umstrahlt von Licht und Glanze,
Unsre Heimat is nicht hier!

Und wie froh die Sonne scheidet
Von des Tages leerem Schein,
Hüllet der, der wahrhaft leidet,
Sich in Schweigens Dunkel ein.

Stille wird's, ein säuselnd Weben
Fülltet bang den dunklen Raum:
Schwere Tropfen seh' ich schweben
An der Blätter grünem Saum.

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
Dir die Schönen Augen rot,
Wenn im Meeresspiegel badend
Dich erreicht der frühe Tod;

A l'hivernacle

Alts arcs de corones de fulles,
baldaquí de maragdes,
fills de llunyanes terres,
digueu-me, de què us queixeu?

Inclineu les branques en silenci,
pinteu signes en l'aire,
i exhaleu un dolç aroma,
testimoni mut del dolor.

Cap a un llunyà anhel nostàlgic
esteneu els vostres braços,
i abraceu plens d'illusió
l'horrorós no-res d'una erma vacuitat.

Potser, ho sé, pobres plantes,
compartim un destí:
encara que aureolats per llum i esplendor,
no és aquí la nostra pàtria!

I com el sol s'acomada content
de la buida claredat del dia,
qui veritablement sofreix
es submergeix en l'obscur silenci.

Hi ha silenci, una agitació murmurant
omple inquiet l'obscur espai:
Veig surar pesades gotes
en la llinda verda de les fulles.

Penes

Sol, et ploren cada vespre
els teus bells ulls rogens,
quan banyant-te en el mirall del mar
t'arriba la mort prematura!

Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
Du am Morgen, neu erwacht,
Wie ein stolzer Siegesheld!

Ach, wie sollte ich da klagen,
Wie, mein Herz, so schwer dich sehn,
Muß die Sonne selbst verzagen,
Muß die Sonne untergehn?

Und gebieret Tod nur Leben,
Geben Schmerzen Wonnen nur:
O wie dank'ich daß gegeben
Solche Schmerzen mir Natur.

Träume

Sag, Welch wunderbare Träume
Halten meinen Sinn umfangen,
Daß sie nicht wie leere Schäume
Sind in ödes Nichts vergangen?

Träume, die in jeder Stunde,
Jedem Tage schöner blühn,
Und mit ihrer Himmelskunde
Selig durchs Gemüte ziehn!

Träume, die wie hehre Strahlen
In die Seele sich versenken,
Dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!

Träume, wie wenn Frühlingssonne
Aus dem Schnee die Blüten küßt,
Daß zu nie gehnster Wonne
Sie der neue Tag begrüßt,

Daß sie wachsen, daß sie blühen,
Träumend spenden ihren Duft,
Sanft an deiner Brust verglühen,
Und dann sinken in die Gruft.

Però apareixes amb l'antiga esplendor,
glòria del món tenebrós,
quan et despertes de nou al matí,
com un orgullós heroi triomfador!

Ai, com podria llavors queixar-me,
quan, cor meu, t'anheló tant?
Ha de desanimar-se el sol,
ha de pondre's?

I la mort només infanta vida,
les penes només donen delit:
Oh, com agraeixo que la natura
m'hagi donat aquestes penes!

Somnis

Digues, quins somnis meravellosos
tenen presos els meus sentiments,
que, com una buida bromera,
no s'han esvaït en l'erm no-res?

Somnis, que a cada hora i cada dia
floreixen més bells,
i que amb el seu anuncí celestial
penetren feliços en el meu esperit.

Somnis, que com raigs sublims
es submergeixen en l'ànima,
per a pintar allà una imatge eterna:
tot oblidat, tot present!

Somnis, com quan el sol primaveral
besa les flors damunt la neu,
i saluda el nou dia
amb delits mai pressentits,

que creixen, que floreixen,
que exhalen somniant el seu perfum,
s'apaguen dolçament en el teu pit,
i s'enfonsen en la tomba.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

*del 15 al 23 de juny
del 24 d'agost a l'1 de setembre* 2024

HOHENEMS

*del 27 d'abril a l'1 de maig
de l'11 al 14 de juliol / del 2 al 6 d'octubre* 2024

RECITALS DE LIED - RECITALS DE PIANO - CONCERTS DE CAMBRA

Louise Alder, Leif Ove Andsnes, Apollon Musagète Quartett, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Michael Barenboim, Elena Bashkirova, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Kristian Bezuidenhout, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Gérard Caussé, Bertrand Chamayou, Guillaume Chillemme, Martina Consonni, Michela Sara De Nuccio, Helmut Deutsch, Karel Dohnal, Julius Drake, Elias String Quartet, Christoph Eß, Till Fellner, Jeremias Fiedl, Tomáš Františ, David Fray, Josef Gilgenreiner, Matthias Goerne, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaëla Gromes, Julia Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Hartmut Höll, Gerold Huber, Sarah Jégou-Sageman, Dag Jensen, Jerusalem Quartet, Victor Julien-Laferrière, Adam Laloum, Sharon Kam, Christiane Karg, Julia Kleiter, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adrien La Marca, Dejan Lazić, Elisabeth Leonskaja, Paul Lewis, Niklas Liepe, Mandelring Quartett, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Benedict Mitterbauer, Martin Mitterrutzner, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Oberon Trio, Anne Sofie von Otter, Pavel Haas Quartett, Mauro Peter, Jan Petryka, Francesco Piemontesi, Alois Posch, Christoph Prégardien, Quartetto di Cremona, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Petr Ries, Fatma Said, Andrè Schuen, Schumann Quartett, Golda Schultz, Baiba Skride, Lauma Skride, Kian Soltani, Alexey Stadler, David Steffens, Knut Sundquist, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Emmanuel Tjeknavorian, Maren Ulrich, Přemysl Vojta, Jonathan Ware, William Youn, Christian Zacharias, Georg Zeppenfeld

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria

Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

Schubertiada

31a edició

Estimaràs la música

La Schubertiada, compromesa amb la sostenibilitat.

Amb el suport de Fundació Caixa d'Enginyers.

La Schubertiada és un festival que promou la gran tradició de la música clàssica, però a l'hora és una entitat centrada en la joventut i en les preocupacions socials dels nostres temps. És per això que vol promoure una nova cultura sostenible i sensible amb la situació climàtica actual. Això comporta la introducció de criteris de sostenibilitat en totes les activitats i pràctiques quotidianes del festival, fomentar els hàbits sostenibles entre el personal i informar tots els usuaris del festival dels beneficis que això suposa.

La Schubertiada col·labora amb el segell *Biosphere Certified 2023*, un certificat que reconeix les bones pràctiques que garanteixen la sostenibilitat i aposten per una gestió responsable i respectuosa amb el medi ambient i el retorn social. A mig termini, la Schubertiada té com a objectiu adquirir la categoria “Green Festival”, promoguda per la European Festival Association.

Caixa d'Enginyers